Els tres pèls d'or del cap del Diable

Vicente Cañón

Els tres pèls d'or del cap del Diable

(Adaptació del conte popular català)

Vicente Cañón

(Versió extensa per 25 alumnes)

Obra per a nens i nenes, entre els vuit i els dotze anys.

Els tres pèls d'or del cap del diable
Teatre infantil
Copyright © Vicente Cañón
1998 Tarragona

PERSONATGES:

NARRADORA:
JOAN:

REI:
CONSELLER:

MOLINERA:
MOLINER:

PITONISSA:

DIABLE:
ÀVIA DIABLE:

SOLDAT 1:
SOLDAT 2:

COMTESSA:

CARONT:

CIUTAT 1:

VIGILANT:
DONA 1:
DONA 2:
HOME :

CIUTAT 2:

VIGILANT:
HOME 1:
HOME 2:
HOME 3:
DONA 1:
DONA 2:
DONA 3:
DONA 4:
DONA 5:
DONA 6:

SINOPSI:

Una pitonissa avisa al rei que el seu successor serà el fill del conseller real. El malvat monarca, perquè això no succeeixi, envia a en Joan a l'Infern a llevar-li al Diable els tres pèls d'or que té entre les banyes, i portar-los de tornada, si vol salvar la seva vida. Pel camí, el nen viurà moltes aventures i, al final, gràcies al seu caràcter bondadós i la seva solidaritat amb tots, es complirà el presagi de la vella endevina.

VESTUARI:

Adequat a l'Edat Mitjana. Buscar imatges a Google.

ESCENOGRAFIA:

Una cadira vermella per l'àvia del Diable i una altra de fusta per la Molinera. Una barca per en Caront que romandrà, durant tota l'obra, situada a la dreta del escenari ja que serà el barquer qui entri i surti de l'escena.

ATREZZO:

Els Vigilants portaran unes llances i Caront, un rem

*Com a autor d'aquesta obra, el procés es completa amb la representació de la mateixa.

Per això, agrairia encaridament que se'm fes arribar via telemàtica, a la següent adreça de correu electrònic: tente.ca2017@gmail.com material visual o audiovisual – fotos o vídeos, links -, de les posades en escena que s'hagin dut a terme, també suggeriments i propostes.

Gràcies

Les entrades i sortides de l'escena es faran a dreta i esquerra de l'actor.

NOTA DE L'AUTOR:

L'objectiu d'aquesta obra és que els nens/es tinguin una primera experiència dins del món del teatre. És per això que he fugit d'un text molt enrevessat, complicat i poc creïble. Tot això es tradueix en un text molt fres i dinàmic, ple de frases curtes, de fàcil aprenentatge i relacionant aquestes amb la seva acció (els nens/es no s'han d'estudiar llargs i avorrits "paragrafots").

És important que en aquesta obra tothom "més o menys" tingui el mateix número de frases (els nens/es el primer que fan al llegir l'obra és comptar les frases que dirà el seu personatge). En el cas de la narrador/a, no cal que estudiï els primers textos, pot llegir-los, com si fos la lectura d'un conte.

La quantitat de nens/es que poden sortir a l'obra és relativa, ja que quasi tots els personatges poden ser doblats; per exemple: en lloc de dos soldats, poden ser tres, els ciutadans de les ciutats u i dos poden ser un número superior. També pot ser totalment al contrari, és a dir: donat que no tenim molt nens/es, doncs: en lloc de sis dones a la ciutat dos, poden ser tres.

Al conte original, és un nen qui va a l'infern, enviat per un rei. Però normalment al teatre hi ha un número superior de nenes que nens, per això es pot canviar un rei per una reina o un primer conseller per una consellera. El sexe, en definitiu, no és determinat.

És molt important que el nen/a no relacioni el teatre amb una experiència avorrida, plena de paraules sense sentit per a ell. Que els actors o actrius es passegin per l'escena amb molt de dinamisme, i no aturats al mig de l 'escena dient el text (repeteix com un lloro).

Tant el públic com els actors o actrius han de gaudir del teatre com un joc, un viatge a la imaginació. S'han de desprendre d'ells mateixos per ser l'altre, el seu personatge.

Tot el que el nen pot somiar, es pot representar damunt de l'escenari.

El teatre, con tota expressió artística és per damunt de tot un acte de llibertat.

ESCENA 1

(Entra a l'escena un personatge mig follet mig mag, va cap al prosceni i seu al terra. Després de mirar a tot el públic i demanar silenci, començarà a parlar amb molta alegria i cridant l'atenció de tothom)

NARRADORA: Hola, amics! Com podeu veure sóc la narradora d'aquest conte. Sí, sí, he dit conte, perquè el que nosaltres anem a veure és la representació teatral d'un conte popular català, d'aquests de que ningú sap l'autor, però va passant de generació en generació. A mi me'l va explicar la meva àvia. Les àvies en saben molts! La meva en sap *(Pensa)* cinc mil. *(Al públic)* Segur que la vostra també en sap un munt*! (Agafa aire, per començar)* Bé, aquest conte es titula: Els tres pèls d'or del cap del Diable *(Demana un aplaudiment al públic. S'aixeca, va cap la dreta de l'escenari i torna a seure al prosceni)* Diuen que hi havia una vegada un malvat rei que un dia passejava amb el seu conseller, quan ...

REI: *(Entrant, per l'esquerra, passejant el REI i el CONSELLER Reial)* Com li deia abans, cada dia estic més preocupat amb la gent que no paga els impostos.

CONSELLER: Majestat, vostè ha de saber que al nostre poble hi ha gent que no té diners ni per menjar.

REI: Doncs que estalviïn.

CONSELLER: Majestat; com poden estalviar si no guanyen quasi res?

REI: Vostè es massa tou amb la gent. Hauré de canviar de conseller reial.

CONSELLER: Com vostè mani, Majestat.

(Entra per la dreta caminant una vella PITONISSA i s'atura davant del REI)

PITONISSA: Majestat *(Reverència)* voleu que us endevini el futur?

REI: Jo no hi crec, en aquestes ximpleries.

PITONISSA: I a vostè, conseller reial?

CONSELLER: No gràcies.

PITONISSA: Doncs us quedareu amb les ganes de saber què us portarà el futur. *(Comença a caminar cap l'esquerra)*

REI: Ara que ho penso: No seria mala idea, saber què passarà al meu regne.

CONSELLER: Majestat. Voleu dir?

REI: Sí, conseller. Riurem amb les mentides que diu aquesta vella endevinaire. *(Cridant a la PITONISSA)* Tu, vine aquí immediatament.

PITONISSA: *(Donant la volta i anant al costat de la REI)* Sí, Majestat, hi vaig volant.

REI: Vull que em diguis, qui serà el proper rei?

PITONISSA: La persona més justa i solidaria del regne.

REI: Qui és aquesta persona?

PITONISSA: El fill, del conseller reial.

CONSELLER: *(Sorprès)* El meu fill?

PITONISSA: Sí, Conseller, el seu fill serà el proper rei.

REI: *(Cridant molt emprenyat)* Fora, fora d'aquí! Això són mentides *(L'espitja)* Fora, si no vols ser fuetejada.

PITONISSA: *(Al REI)* Això ho pagaràs molt car.

(La PITONISSA surt d'escena corrents per l'esquerra)

CONSELLER: No en faci cas, Majestat, Això són tot mentides d'una vella mig boja.

REI: *(Fent creure que està més tranquil)* És clar que sí. Anem a veure com estan les arques reials.

CONSELLER: *(Fent la pilota)* Plenes d'or, Majestat. Les arques estan plenes d'or.

(Surten tots dos per la dreta. Tots dos molt preocupats)

ESCENA 2

NARRADORA: Però el Conseller reial havia de salvar el seu fill. Perquè ell sabia que el rei no estaria del tot tranquil fins que aquest nen, no estigués mort. Així que va anar a casa seva i va posar al petit en un cistell. Li va posar el penjoll que duia, amb el seu escut, i després va anar al riu i va deixar-lo anar.

(Durant tot el diàleg de la NARRADORA, el CONSELLER REIAL, creurà l'escena de -dreta a esquerra- farà la representació d'anar a casa seva, d'agafar un nadó i de posar-lo dins d'un cistell. Després anirà a l'esquerra de l 'escenari i deixarà el cistell a "l'aigua". Mirant amb molta por, per tots els costats, per no ser vist per ningú, desapareixerà per l'esquerra)

NARRADORA: Gràcies a la intuïció del seu pare, el fill del Conseller reial havia salvat la vida. *(Amb molt de misteri)* Perquè el Rei no podia suportar que cap dels seus fills no fos el proper rei. Així que va enviar un parell de soldats a segrestar el fill del conseller i portar-lo a palau.

REI: *(Entra cridant, per la dreta)* Soldats.

SOLDAT 1: *(Entren, per la dreta, tots dos SOLDATS)* A les seves ordres, Majestat.

SOLDAT 2: A les seves ordres, Majestat.

REI: Vull que aneu a casa del conseller reial i que em porteu el seu fill aquí, immediatament.

SOLDAT 1: El conseller reial, ja ho sap?

REI: Estúpid, no ho ha de saber.

SOLDAT 2: Vol dir, que el segrestem?

REI: Això mateix. *(Mirant als costats)* Aprofiteu ara que és a fer un encàrrec que jo li he manat. Vinga, marxeu ràpid!

(Els SOLDATS faran la representació d'anar a casa del CONSELLER i no trobar al nen al seu bressol. El REI passeja nerviós)

NARRADORA: Però el que no sabia el Rei és que els soldats no trobarien el nen al seu bressol. Ràpidament van anar a explicar-ho tot al rei.

(Els SOLDATS van al costat del REI i fan la reverència)

SOLDAT 1: *(Veu de cansat)* Majestat, hem anat a casa del Conseller però el seu fill no hi és.

REI: Però, on serà?

SOLDAT 2: *(Assenyalant l'esquerra)* Mireu!, per allà ve el conseller reial. Per què no li feu un parell de preguntes, Majestat?

REI: Silenci! Marxeu ràpid *(Els SOLDATS surten per la dreta)*

CONSELLER: *(Entrant per l'esquerra, plorant i sobreactuant)* Ai!, Majestat. Quina desgràcia!

REI: Què us passa?

CONSELLER: La meva dona diu que uns lladres s'han endut el meu fill i m'han robat tots els meus diners.

REI: *(Al públic)* Que bé! *(Al CONSELLER)* No sap com ho sento! *(Agafant-la per l'espatlla, comencen a sortir per la dreta)* Vostè tranquil, jo li donaré un sac ple d'or. Vostè tranquil.

(Surten tots dos de l'escena per la dreta)

NARRADORA: I tant que n'estava, de tranquil! La seva mentida havia colat i el rei deixaria de buscar el seu fill. *(Tirant d'un cordill arrossega el cistell cap la dreta*) Mireu, dintre del cistell anava dormint el petit Joan. *(Mirant dintre del cistell)* Pobret, com dorm. *(Anant al prosceni)* I sabeu que va passar després? *(El públic diu que no)* No? Doncs jo us ho explicaré ara mateix. Resulta que el riu va arrossegar el cistell fins a un molí, on el moliner i la molinera es passaven tot el dia molent el blat. *(Comença a sortir d'escena per l'esquerra)* molent el blat i discutint i discutint...

ESCENA 3

MOLINERA: *(Entrant, per la dreta, a l'escena portant un cistell amb roba als braços, el deixa i troba el cistell que porta a en JOAN. Molt espantada, crida al seu marit)* Marit meu, on ets? *(Deixa al terra el seu cistell)* On serà aquest home? *(Al públic)* Dormint perquè és més dropo! Magí, on t'has ficat?

MOLINER: *(Entrant, per l'esquerra, molt cansat)* Què són aquest crits?

MOLINERA: Què? Què són aquests crits? *(Agafant-lo per la màniga de la camisa, l'apropa al cistell)* Mira, cap de ruc, que m'he trobat al riu.

MOLINER: Un cistell!

MOLINERA: Mira dintre, home!

MOLINER: *(Obrint)* Una nena. Que bonica.

MOLINERA: *(Mirant al cel)* No és una nena, sinó un nen.

MOLINER: *(Preocupat)* I què fem amb ell ara?

MOLINERA: Doncs és molt fàcil! Com que nosaltres no tenim cap fill, ens el quedarem. Com si fos fill nostre. Què et sembla?

MOLINER: Molt bé. *(Pensant)* I quin nom li posarem? *(Té una idea)* Ja ho sé, Joaquim, com el meu pare.

MOLINERA: Ah, no! El nen és dirà Joan. Perquè a mi sempre m'ha agradat! I a més, perquè porta aquest nom brodat als bolquers. *(Assenyalant a dintre del cistell)* Mira!

MOLINER: *(Resignat)* Està bé, es dirà Joan.

MOLINERA: Vinga, anem a prepara-li el menjar, que deu tenir gana *(Agafa el cistell de la roba i comença a sortir de l'escena per la dreta)* Vinga, home! Agafa el cistell. Quina poca força.

MOLINER: *(Agafant el cistell amb el JOAN i mira al cel resignat per tenir una dona tan manaire)* Quin caràcter! I ara a sobre més feina per a mi. *(Surt d'escena per la dreta)*

ESCENA 4

NARRADORA: *(Entrant a l'escena per l'esquerra i seu al prosceni, al costat esquerre)* I és així com el Joan va ser adoptat pels moliners i va créixer feliç amb la seva nova família que malgrat ser molt humil, li van inculcar valors com la bondat, el respecte i la responsabilitat. *(Canvia el to de veu)* Però vet aquí, que van passar els anys i el rei una dia anava caçant pel bosc quan va caure i és va fer mal. Com que el molí era a prop, els soldats el van portar per ser curat.

REI: *(Entrant per l'esquerra, portat pels SOLDATS)* Ai! el meu peu quin mal!

SOLDAT 1: Tranquil, Majestat, que en aquest molí trobarem ajuda.

SOLDAT 2: Moliners. El rei té un ferida i ha de ser curat immediatament.

MOLINERA:*(Que és a l'escena asseguda a una cadira)* Ai!, quin espant! Seieu majestat, que de seguida li curarem el peu. *(Cridant)* Magí, vine ràpidament.

REI: *(Seu a la cadira)* Moltes gràcies, bona dona.

MOLINER: *(Entrant per la dreta, badallant)* Què passa, amb tant d'escàndol. *(Veu el REI i s'espanta)* Ai, Mare! Si vostè, s'assembla molt a el Rei.

MOLINERA: Ruc!, perquè és el Rei. *(Treu un drap mullat amb aigua i cura la ferida del peu del REI)* Ja està, això no és res, Majestat.

MOLINER: Ara una mica de menjar i com a nou. *(Cridant)* Joan, fill, porta una mica de formatge i de pernil pel rei i els seus soldats.

REI: Moltes gràcies.

JOAN: *(Entrant, per la dreta; amb la safata plena de menjar)* Tingui pare, *(Fa la reverència al REI)* Majestat.

REI: Quin fill més simpàtic i que ben educat. Deveu estar contents, amb un fill tan encantador.

MOLINERA: Doncs, sí, estem molt contents, però no és fill nostre. Vam trobar-lo al riu, quan era un nadó.

REI: *(Es posa dret, i després veu el penjoll que porta en JOAN)* Aquest és el penjoll que portava el conseller reial *(Mirant el públic).* Aquest és el seu fill. Em va enganyar! *(Passeja nerviós. Té una idea)* Ja ho sé me'l portaré al meu castell i faré que mai no sigui el proper rei.

SOLDAT 1: Què us passa, Majestat?

SOLDAT 2: Què no us trobeu, bé?

REI: *(Als SOLDATS)* Silenci! *(Als MOLINERS, falçament amable)* Mireu, estic tan content amb la vostra ajuda, que com a recompensa m'emportaré el vostre fill, perquè sigui educat com un cavaller de la cort.

MOLINERA: Quina alegria! El meu fill, un cavaller de la cort.

MOLINER: Ara mateix li preparo el seu equipatge *(Al REI).* Quin honor, Majestat *(Surt per la dreta)*

NARRADORA: I és així com el rei va enganyar els moliners per poder emportar-se en Joan al seu castell.

(En aquest moment, el MOLINER dóna un sarró, com equipatge, a en JOAN i tots s'acomiaden. Després surten d'escena, per la dreta, els MOLINERS amb el mocador a la mà acomiadant-se. El REI, els SOLDATS i en JOAN surten d'escena per l'esquerra. La MOLINERA ordena al seu marit que agafi la cadira i aquest de poca gana obeeix i surten tots dos per la dreta)

ESCENA 5

NARRADORA: Un cop el rei va tenir en Joan a les seves mans, va portar-lo a una sala del castell i li va dir, tot ple de fúria i ràbia.

(Va a l'esquerra i veu com entra el REI espitjant en JOAN)

REI: Passa, mosqueta morta. Que et pensaves que podies fugir de mi?

JOAN: Però, Majestat, no entenc res.

REI: Mira nen. Et donaré una oportunitat, si vols salvar la pell, hauràs d'anar a l'infern i portar-me els tres pèls d'or del cap del Diable. I marxaràs ara mateix *(L'espitja i el fa caure al terra)* He dit ara mateix! *(Surt d'escena per l'esquerra)*

ESCENA 6

NARRADORA: *(Ajuda a aixecar-se del terra a en JOAN. Després anirà al prosceni. En JOAN farà la mímica de caminar molt a poc a poc, com si passés el temps)* Després de molts dies buscant el camí de l'infern, en Joan va arribar a una ciutat emmurallada i va preguntar al vigilant de la porta.

(CIUTAT 1)

JOAN: Escolti, senyor, que puc quedar-me a passar la nit a la seva ciutat?
VIGILANT: No ho sé. Això ho ha de dir la senyora comtessa.
HOME: És clar! Hauràs de preguntar a la senyora Comtessa si et pots quedar.
DONA 1: Sí, nen aquesta pregunta l'haurà de contestar, només, la senyora comtessa.
JOAN: *(Al VIGILANT)* Per què no li fa vostè la meva pregunta a la senyora comtessa?
HOME: Nen, és que ell és l'home que vigila la porta. No és la dona que li fa les preguntes a la senyora comtessa.
JOAN: I qui és aquesta senyora?
DONA 2: No ho sabem. Això li hauràs de preguntar a la senyora Comtessa.
JOAN: Si us plau, només vull passar la nit!
DONA 1: Jo crec que el podíem deixar passar, eh?
DONA 2: Doncs jo crec que no.
HOME: Això ho ha de decidir la senyora comtessa.
DONA 2: *(A la DONA 1)* Ho sents, ho ha de dir la comtessa.
DONA 1: *(Imitant-la)* Ho ha de dir la comtessa.

(Les DONES 1 i 2 es treuen le llengua per fer-se burla)

(El VIGILANT, l'HOME i les dones comencen a parlar tots alhora)

COMTESSA: *(Entrant)* Quin escàndol! Què passa?
VIGILANT: Senyora Comtessa, aquest nen vol passar la nit a la nostra ciutat.
HOME: *(Fent la pilota)* Per mi no hi cap problema. Si la senyora comtessa diu que no hi cap problema.
DONA 1: *(Pel HOME)* Doncs si tu no tens cap problema, jo tampoc no tinc cap problema. *(Fent la pilota)* Si la senyora comtessa no té cap problema...

DONA 2: *(Imitant-la)* Jo tampoc no tinc cap problema, si la senyora comtessa no té cap problema.
HOME: *(A les dones 1-2)* Voleu callar!
COMTESSA: Jo no tinc cap problema. Sempre que em diguis *(A en JOAN)* per què el perer que tenim a la plaça, que abans donava peres d'or, ara no ens en dóna ni una?
NARRADORA: Però en Joan, que era molt llest, va dir-li:
JOAN: Ho sento, de moment no puc ajudar-los responent la seva pregunta, però quan torni de l'infern, aleshores... segur, segur podré resoldre el seu problema.
NARRADORA: La senyora Comtessa va acceptar l'explicació i en Joan va poder passar la nit en aquella ciutat.

(En JOAN i la gent d'aquest poble surten d'escena per l'esquerra)

ESCENA 7

NARRADORA: Al dia següent, en Joan va continuar el seu camí fins a l'infern. *(En JOAN s'acomiada dels ciutadans de la primera ciutat i fa la mímica de caminar)* Quan portava moltes hores caminant, es va fer de nit i va demanar refugi en una nova ciutat.

(CIUTAT 2)

JOAN: *(Apropant-se a les portes de la ciutat)* Bona nit. Que podria passar la nit a la vostra ciutat?
VIGILANT: Tens permís del duc, per passar-hi la nit?
JOAN: No.
DONA 1: Doncs, si no portes un permís, aquí no hi podràs dormir.
DONA 2: Nen, que no tens cap permís del duc, per entrar ?
JOAN: No sé qui és el duc.
DONA 3: *(Sorpresa)* Què no sap qui és el duc?
DONA 6: Ho heu sentit? No sap qui és el duc.
HOME 1: Mira que no conèixer el nostre duc.
HOME 2: Però si el nostre duc és famós en tot el món.
HOME 3: És com dir que no sap com es diuen els Reis Mags.
DONA 5: Nen, que saps com és diuen els tres Reis d'Orient?
JOAN: Sí.

DONA 1: Sí, sí, però no saps com es diu el nostre duc.
JOAN: *(Trist)* Ho sento. Com es diu?
DONA 2: Ara no ho sé! *(A la DONA 3)* Com es diu?
DONA 3: Ara que ho dius! No me'n recordo! *(A la DONA 4)* Com es diu?
DONA 4: Sí dona, aquest... *(Recordant)* Com es diu?
DONA 5: Sí, ho tinc a la punta de la llengua *(A l'HOME 1)* Com es diu el nostre Duc?
VIGILANT: Ara que hi penso... Nosaltres tenim duc?
HOME 1: Sí crec que sí. Però com es diu?
HOME 2: Sí sabem qui és, sabrem com es diu.
HOME 3: Jo no sóc el duc.
DONA 2: Jo sóc una dona.
DONA 6: És clar, seria una duquessa, i no un duc.
DONA 4: Voleu dir que el meu marit no és el Duc?
DONA 5: *(A la DONA 4)* Però si el teu marit és... és... jardiner... *(té dubtes)* Crec?
JOAN: *(Una mica fart)* Algú de vostès, sap qui és el duc d'aquesta ciutat?
DONA 6: Ha de ser un home.

(Totes del DONES, miren als HOMES)

HOME 1: Jo no sóc el duc.
HOME 2: Jo tampoc.
HOME 3: *(Ja sap qui és el duc)* Però si el Duc és vostè! *(Al VIGILANT)*
VIGILANT: Ah! És clar! Quin cap que tinc! Jo sóc el duc.
DONA 1: Aquest home, un dia perdrà el cap!
DONA 2: És clar! Aquesta setmana li tocava a ell fer de vigilant de la porta.
DONA 5: *(Pel JOAN)* Pobret nen. Encara vols entrar?
JOAN: Sí, que ho vull.
DONA 6: Doncs per entrar li hauràs de demanar permís al vigilant, vull dir al duc.
JOAN: *(Posant cara de pena)* Si us plau, si us plau...
VIGILANT: No faltaria més. Pots passar.
HOME 2: Un moment! Per passar ha de respondre a la següent pregunta: Per què la font que tenim a la plaça, que abans donava vi per a tots, ha deixat de donar-ne i ara no dóna ni vi ni aigua ni res de res?
JOAN: Ho sento, de moment no puc ajudar-los responent la seva pregunta, però quan torni de l'infern, aleshores, segur, segur podré resoldre la seva pregunta. Què li sembla?
VIGILANT: Passa, nen, no tinguis por.

(En JOAN, fa que entra a la ciutat i es barreja amb la gent de la ciutat. Tots surten per la dreta)

NARRADORA: A la fi, en Joan va poder passar la nit a la ciutat. I és que cada ciutat és coneguda per una "característica". Doncs aquesta era la ciutat de la gent de la poca memòria. Com heu pogut comprovar.

ESCENA 8

(JOAN entra per la dreta i farà veure que camina durant molta estona)

NARRADORA: En Joan va acomiadar-se dels veïns de la ciutat de la poca memòria. I després de molt caminar va arribar a la fi del món. Allí mateix hi ha un riu molt profund i fangós. Només mirar aquest lloc feia por al més valent. Al mig de la boira el Joan va veure en Caront el barquer que passa les ànimes d'aquest món a l'altre.*(Al públic)* I sabeu què va fer en Joan? Doncs va cridar en Caront i li va dir:

JOAN: Escolti, si us plau, Que em podria passar d'un costat a l'altre del riu, amb la seva barca?

CARONT: *(Furiós)* Estic fart de passar-me la vida sencera remant en aquestes aigües tant fastigoses, sempre envoltat de boira i sense poder veure mai el sol. N'estic fart!

JOAN: I què puc fer jo?

CARONT: Si no em dius com puc deixar d'una vegada per sempre aquesta barca, no t'ajudaré a creuar el riu.

JOAN: *(Trist)* Ho sento, jo vull ajudar-li però encara no se la resposta. *(Positiu)* Respondré la seva pregunta a la tornada de l'infern. Què li sembla, el tracte?

CARONT: Està bé! Et portaré a l'altre costat del riu.

(Joan puja a la barca de Caront que farà veure que rema en direcció esquerra. poc després, Joan es baixarà de la barca i Caront sortirà de l'escena per la dreta deixant la seva barca, col·locada al costat dret, en el prosceni)

NARRADORA: Van creuar el riu, a la fi, en Joan va arribar a la porta de l'infern.

ESCENA 9

NARRADORA: Va trucar i va sortir a obrir-li l'àvia del Diable.

ÀVIA: *(Entrant per l'esquerra)* Saps a on has vingut? Si el meu nét et veu aquí, no podrà tornar amb vida cap a casa!

NARRADORA: En Joan va explicar-li, a l'àvia del Diable, la seva trista història. *(en JOAN i l'ÀVIA faran veure la mímica de fer veure que porten una trista conversa)* Quan va acabar, l'àvia, amb llàgrimes als ulls, va assegurar-li que l'ajudaria. *(Intentant espantar al públic amb una veu fosca)* En aquest moment una gran pudor va omplir tot l'espai: Era el Diable que tornava a casa. L'àvia va dir-li a en Joan.

ÀVIA: No tinguis por. Jo t'ajudaré. Amaga't sempre darrere meu i no treguis el cap per a res.

JOAN: Així ho faré.

(L'ÀVIA treu la cadira del DIABLE a l'escena i en JOAN s'amaga al darrera)

DIABLE: *(Entrant, per l'esquerra)* Vinc amb ganes de menjar-me un ramat sencer. *(Furiós)* On és el meu menjar?

ÀVIA: *(Portant una gerra de vi i un got)* Ara vindrà el teu menjar. Però primer beu una mica de vi, que diuen que va molt bé per la salut.

DIABLE: *(Seu a la seva cadira)* Bona idea, àvia *(Beu el got d'un cop)* Vull menjar-me una vaca sencera.

ÀVIA: Sí ara mateix. *(Omplint-li el got de vi)* De seguida surt el teu menjar.

DIABLE: *(bevent el got, d'un cop)* I després de la vaca, vull tres porcs i quatre galls i deu guatlles i...

ÀVIA: *(Omplint-li, una altre cop, el got de vi)* Sí senyor, i de postres, què voldràs?

DIABLE: *(Beu el got d'un cop)* De postres vull un pastís de vint pisos *(Comença a tenir son)* I un flam de quaranta quilos i... *(Comença adormir-se i posa veu de nen petit)* Àvia, per què no m'expliques un conte?

ÀVIA: *(Deixa la gerra i el got al terra)* No faltaria més.

NARRADORA: L'àvia, un cop asseguda, va posar el cap del Diable damunt de les seves cames. La velleta va començar un bonic i llarg conte per fer-lo adormir de seguida. Així que va sentir el primer ronc, l'àvia va arrancar un dels pèls d'or que tenia el Diable al mig de les banyes.

DIABLE: Ai! àvia, què fas?

ÀVIA: Ai, fill meu! Res. És que estava somiant que hi havia una ciutat que tenia un perer que donava peres d'or i ara no floreix ni dóna cap pera.

DIABLE: Bah! I per això em despertes? La culpa és d'un drac que es menja les arrels. Què el matin i prou.

NARRADORA: I va tornar a adormir-se, el Diable. Quan va escoltar l'àvia que donava un ronc, la velleta amb molta cura va arrancar el segon pèl.

DIABLE: Ai! Quin mal! Què estàs somiant, ara?

ÀVIA: Ai! sí! Tenia un malson terrible... veia una font que abans donava vi i que ara no dóna ni vi ni aigua ni res de res.

DIABLE: No té importància, això. En el fons del pou, hi viu una serp que es beu tot el vi. Que la matin i ja està.

NARRADORA: I el Diable es va tornar a adormir. En Joan estava impacient per escoltar la tercera i última resposta.

(En JOAN treu el cap, però l'ÀVIA fa que s'amagui ràpidament)

(L'ÀVIA arrenca el tercer pèl del cap del DIABLE)

DIABLE: Per tots els diables! Estic fins... És que em vols deixar calb?

ÀVIA: Ai! Perdona, fill meu. És que tenia un malson. Estava somiant que en Caront, el barquer, volia deixar la seva barca i no sabia com fer-ho.

DIABLE: *(Badallant)* És un babau. No sap que quan li doni a algú el rem, se li quedarà enganxat a les mans i tindrà que remar tota la vida.

ÀVIA: *(Parlant per ser escoltada pel Joan)* O sigui? Que un cop que en Caront el barquer li doni a algú el rem, se li quedarà enganxat a l'altre i ell quedarà en llibertat per sempre?

DIABLE: Això mateix, àvia *(Es posa dret i surt d'escena per la dreta)* Marxo al meu llit. Què n'estic, de cansat.

NARRADORA: *(Acompanyant el DIABLE fora d'escena. Poc després torna a entrar)*

JOAN: *(Sortint de darrere de la cadira on estava amagat)* Moltes gràcies.

ÀVIA: Ja has sentit el meu nét. *(Li dóna els tres pèls)* Té, aquí tens els tres pèls que volies.

JOAN: *(Agafant-los i guardar-los al seu sarró)* Moltes gràcies. *(li fa un petó)*

ÀVIA: *(Ruboritzada)* Vinga, marxa! Que t'estan esperant *(Surt d'escena per l'esquerra, amb la gerra, el got i la cadira del DIABLE)*

(En JOAN va cap a la barca d'en CARONT, que entra a l'escena per la dreta, amb el rem a les mans)

ESCENA 10

CARONT: Em portes la solució?
JOAN: Sí, esperi, però no se la diré fins que no em porti a l'altre costat.

(Fent la mímica de remar cap la dreta, arribaran a l'altre costat del riu)

CARONT: Quina és la solució?
JOAN: Li ha de donar el rem a un viatger i, quan aquest agafi el rem, se li quedarà enganxat a les mans i vostè quedarà lliure per marxar.
CARONT: Moltes gràcies per la teva ajuda (*Li dóna dues bosses plenes de monedes d'or que en JOAN guarda al seu sarró)* Té, aquí tens dues bosses plenes de monedes d'or.

(en CARONT surt d'escena per la dreta, amb el rem a la mà)

JOAN: Moltes gràcies!

ESCENA 11

(Els habitants i el VIGILANT de la ciutat del perer, entren a l'escena per la dreta)

NARRADORA: Caminant, caminant, en Joan va arribar a la ciutat de la font i de la gent amb molt mala memòria.

(CIUTAT 2)

JOAN: *(Al VIGILANT)* Porto la solució.
VIGILANT: La solució?
JOAN: Sí, senyor duc.
HOME 1: *(Buscant)* Qui és el senyor duc?
HOME 2: Jo no, *(a la DONA 3)* Ets tu?
HOME 3: És clar, que no ho sóc.
DONA 4: El meu marit, em sembla que sí que és el duc.
DONA 5: *(A la DONA 4)* Una altra vegada! El teu marit és el jardiner... crec?

DONA 6: *(Pensant en veu alta)* Un dia vam tenir un Duc, en aquesta ciutat.
DONA 2: Un duc o un rei *(Recordant)* Ara no ho sé.
DONA 1: Quina memòria, la teva.
DONA 3: Doncs mira que la teva.
DONA 6: *(Mirant a en JOAN)* No serà aquest nen, el nostre duc?

(Tots miren a en JOAN)

JOAN: *(Una mica fart)* No, és ell. *(Assenyalant al VIGILANT)*

(Tots els habitants, miren al VIGILANT)

VIGILANT: Ah! És veritat. Ja no me'n recordava. Portes la solució al problema de la font?
JOAN: Senyor duc, Al fons del pou hi ha una serp. Només heu de trobar-la i matar-la.
VIGILANT: *(Cridant i aixecant la seva llança per engrescar als habitants. Surten tots per la dreta*) A matar la serp!
NARRADORA: *(Al prosceni)* Així ho van fer. La font va tornar a donar vi. Molt content, el duc li va donar unes bosses plenes de monedes d'or i va continuar el seu camí de tornada.

(El VIGILANT dóna dues bosses a en JOAN que guarda al seu sarró i després, surt per la dreta)

NARRADORA: I caminant, caminant, va arribar a la ciutat del perer.

ESCENA 12

(CIUTAT 1)

(Els habitants i el VIGILANT de la ciutat del pou, entren a l'escena per l'esquerra)

JOAN: Escolti, senyor vigilant , porto la solució al problema que té el seu perer.
VIGILANT: Això li has de explicar a la senyora comtessa.
HOME: És clar! Hauràs d' explicar-la a la senyora comtessa, la solució.

DONA 2: Sí nen, aquesta solució l'ha d'escoltar només la senyora comtessa.
JOAN: Si us plau, només vull parlar amb la senyora comtessa!

(Tots parlen alhora per dir-li que no saben on és la senyora COMTESSA)

COMTESSA: *(Entrant per l'esquerra, molt cursi)* Quin escàndol! Què passa?
VIGILANT: Aquest nen vol dir-li una cosa.
HOME: Diu que sap la solució al problema del perer de la plaça.
DONA 1: *(Fent-li la pilota)* I la primera en escoltar-la ha de ser vostè, senyora comtessa.
DONA 2: *(Encara més pilota)* Sí, senyora, vostè i només vostè, ha ser la primera a escoltar la resposta.
HOME: *(A les dones)* Pilotes.
COMTESSA: *(Demanant ordre)* Silenci! Ja sabeu que a mi m'agrada, que els meus ciutadans, em facin la pilota *(Més tranquil·la, a en JOAN)* Molt bé! Quina és la solució?
JOAN: Senyora comtessa, a les arrels del perer hi viu un drac, l'han de trobar i matar.
COMTESSA: *(Cridant i sortint de l'escena, per l'esquerra, acompanyada del seu poble)* A matar el drac!

(Els habitants del poble, surten darrera de la COMTESSA, cridant furiosos)

NARRADORA: *(Al públic)* Així ho van fer i el perer va tornar a donar a l'instant peres d'or. I com que la senyora comtessa estava tan contenta, va donar a en Joan dues bosses més plenes de monedes d'or que va guardar al seu sarró.

(La COMTESSA hi dóna les bosses i surten tots dos per l'esquerra)

NARRADORA: Després de molts dies caminant, el nostre Joan va arribar a la seva ciutat i va anar a visitar el Rei.

ESCENA 13

(El REY entra, per la dreta a l'escena i passeja nerviós i impacient. Poc després entre en JOAN per l'esquerra)

REI: *(Bocabadat)* Veig que no estàs mort!
JOAN: Ja ho veu senyor.
REI: *(Ple de ràbia)* Em portes el tres pèls d'or del cap del Diable?
JOAN: Sí, aquí els té. *(Li dóna els tres pèls)*
REI: *(Mirant l'interior del sarró)* Com és que portes tants de diners? D'on han sortit?
JOAN: D'anar a l'infern, a buscar el tres pèls d'or del cap del Diable.
REI: *(Furiós)* No m'estaràs mentint?
JOAN: No senyor; jo no dic mai mentides.
REI: *(Va al prosceni i parla al públic)* Estúpid nen! Si ell, que és un marrec, ha portat moltes monedes d'or, jo, que sóc un rei, portaré vint vegades més.

(Va cap en JOAN i ho empeny fora de l'escena per l'esquerra en un gest de menyspreu. Després va cap la dreta de l'escenari fent la mímica de caminar molts dies. Per la dreta ha entrat en CARONT i es col·loca a la seva barca)

NARRADORA: *(Al prosceni)* El Rei en arribar al riu, va trobar-se en Caront que li va dir:
CARONT: *(Molt amable)* Majestat, si us plau, pot aguantar-me un moment el rem?
REI: *(Dèspota)* És clar que sí, vell inútil! *(Agafant-lo)* Però, un moment, només.
CARONT: Gràcies, majestat. *(Surt, per la dreta, donant salts d'alegria)* Sóc lliure!
REI: Què fas? Vine aquí immediatament! *(No pot deixar el rem)* Socors! Què està passant? *(Plorant)* Vull tornar al meu regne. Socors! *(Surt d'escena dins de la barca)*
NARRADORA: *(Asseguda al costat esquerre de l'escenari, s'aixeca i va cap el centre)* La Cort, veient que el rei no tornava, va decidir proclamar com a nou monarca, a la persona més bondadosa, respectuosa, solidaria i justa… Sí, amics ho heu endevinat… al petit Joan! *(Contenta)* Segur que regna encara.

(Tots menys el REI, faran de poble; acompanyats d'una música alegre, portaran banderes de tots el colors i aniran en seguici darrera d'en JOAN, que ha entrat a l'escena portant capa i corona)

POBLE: Visca el rei! Visca el rei!

(Tots surten d'escena, en comitiva, per la dreta. La NARRADORA va l'última, però torna ràpidament al mig de l'escenari)

NARRADORA: Vet aquí un gos, vet aquí un gat, que aquest conte s'ha acabat.

TELÓ

Els tres pèls d'or del cap del diable
Teatre infantil
Copyright © Vicente Cañón
1998 Tarragona